

свій:час

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)
Д79

Яна Дубинянська

Д79 Свій час [Текст] : роман / Яна Дубинянська; переклад з рос. Вікторії Стах. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2016. — 464 с.

ISBN 978-617-679-238-3

Час не терпить, коли його приватизують, й іноді здатен затягнути зухвальців у неприємні пригоди. Час мінливий і водночас непорушний, він може бути спільний для всіх, і для кожного — персональний.

Роман «Свій час» Яни Дубинянської має кілька захопливих сюжетних ліній, дії його відбуваються у різних часових та просторових межах. Уважні поціновувачі літератури з задоволенням помітять у ньому цілком упізнаваних персонажів літературної тусовки, вгадають найулюбленішу книжкову подію країни і, звісно ж, старовинне і таємниче місто, що його охороняють кам'яні леви.

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)

Яна Дубинянська © текст, 2013
Вікторія Стах © переклад, 2016
Тетяна Омельченко © обкладинка, 2016
Видавництво Старого Лева © 2016

ISBN 978-617-679-238-3

Усі права застережено

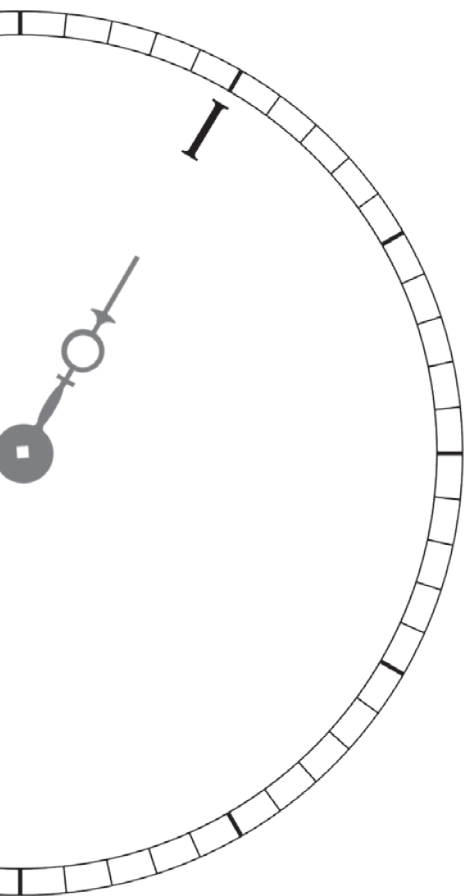
свій:час

З російської переклала
Вікторія Стах

Видавництво Старого Лева
Львів – 2016

- На кожную відповідь у вас одна секунда й одне, можна два слова. Готові?
- Так.
- Час пішов. Вік?
- Тридцять сім.
- Фах?
- Письменник.
- Улюблена страва?
- Гриби в сметані.
- Ідеальний краєвид з вікна?
- Море.
- Улюблений колір?
- Червоний.
- Улюблене заняття?
- Працювати.
- Чим вас можна відволікти від роботи?
- Будь-чим.
- Ваша найбільша, але неістотна слабкість?
- Згущівка.
- Ваша справджена дитяча мрія?
- Мандри.
- Несправджена?
- Політ у космос.
- Скільки ви років у шлюбі?

- Тринадцять.
- Чи здатні пробачити подружню невірність?
- Не знаю.
- Маєте дітей?
- Трьох.
- Чого насамперед ви хотіли б їх навчити?
- Свободи.
- Чи цікавитеся ви політикою?
- Так.
- Чи підете в політику, якщо запропонують?
- Ні.
- За яких умов ви покинули б країну?
- За диктатури.
- Заради чого віддали б життя?
- Заради сім'ї.
- Що вас найдужче втомлює?
- Натовп.
- Що досі викликає дитячий захват?
- Водні гірки.
- Що для вас неприпустимо?
- Зрада.
- Що набагато сильніше за вас?
- Час.

Спершу — чистий рух, і темрява, і свист, і невідомість, і неодмінно страх! — нескінченності і раптового кінця, простору і глухого кута, неминучості і помилки. Коридор, тунель, труба, де простір і час прориваються у безмежний хаос, стаючи неприборканими і моторошно вільними, до запаморочення, до болю в стиснутих пальцях. І так щоразу, і нема на це ради, хіба що здатися і заплющити очі.

Але я ніколи не мружусь. Усе задля тієї миті — коли враз спалахують різнобарвні вогні, і розгортається спіраль Усесвіту, і набігає осяйний захват, і неспромога не закричати! Кричу я завжди, немов мале дівчисько чи перебільшено пристрасна коханка, чи...

Розпружуюсь. Розкошую.

Незабаром згадую про налаштування і квапливо стягую хронос до меж флайсалону, вирівнюючи параметри по внутрішній обшивці. Раз була помилилася, встановила по зовнішній і ледь не трапила в хроноконфлікт: себто, правду кажучи, черкнуло, іскри впівнеба, добре, що на тому флаї хлопець був нормальний і вдалося домовитися. Зате не вилітала я потому кілька особистих місяців, не менше. У Загальному

просторі нічого не можна кинути на самоплив, не можна вірити ні приладам, ні тим більше інтуїції — тільки гранична зібраність, напруга, концентрація та пильність. І на світі лишається дедалі менше речей, здатних винадити мене туди, у Загальне, поза це все.

Але раптовий захват переходу. І потім — ця дивовижна, несамовита краса.

Лечу над розсипищем зірок уночі, діамантів на чорному оксамиті, світів у Всесвіті. Незчислимих. Осяйних. Неповторних.

Усе це — люди. Я вже й забула, як же їх багато, людей.

Срібляста ящірка-брелок з рубіновими очима гойдається і танцює над панеллю. Стягнутий хронос шарудить об пологу обшивку флайсалону, відстає на часточку міліметра, спалахуючи алмазним порохом, і тоді зоряні світи інших людей ззовні, оповиті півпрозорим палахким фільтром, колишуться і стають ще красивіші. Помалу звикаєш до незвично тісного особистого простору, по тривалій перерві це завжди нелегко, а ще ж доведеться вийти із флаю... дарма, якось воно буде. Взяти хоча б Маргариту, яка збавляє купу часу тут, у загальному, підвисаючи потім в особистому — як сама була зізналась у мережі — на максимальну амплітуду, мало не півсекунди на абсолютний рік, — цікаво, невже таке справді можливо? І яка вона — це теж дуже цікаво — зараз?..

Спалахи, зірчасте тріскотіння, вогні.

І раптом розумієш: не хочеться тобі бачити ніякої Маргарити, зустріч із нею, необов'язкова і спонтанна, насправді лише привід вирватися. Зі свого затишного, обжитого особистого простору — сюди, поза все. Після тривалих місяців, таких правильних, плідних і помірковано-спокійних, відчути знову той неймовірний, до крику, захват, побачити прекрасну нескінченність вогнів і людських світів. Навіщо,

заради чого — не так уже й важить. Просто побачити, проїнятися, відчути.

У величезному небі сяє, мінячись чистими спектральними барвами, Абсолютний Годинник. Запізнююся. Прискорила особистий час, трошечки, хвилина до двох — та чи варто, коли нікуди не квапишся?

Годі, облиш. Адже домовилися.

Коли, роздивляючись крізь іскристу плівку хроноперешкод вогні, ще й ледь примружитися, вони починають закручуватись у спіраль, перетікаючи один в одного, мерехтіти у спільному танцювальному ритмі, і тоді знову робиться моторошно. Загальний простір нівелює весь особистісний світ до яскравої цятки в єдиному візерунку, безіменної зірочки в космічному нуртовищі, виводить за межі вагомого, у похибку, в хисткість, парадоксально зрівнюючи одиницю з нулем. Якщо згасне одна така зірочка, Всесвіт не постраждає, не зауважить. Але вони не гаснуть — жодна, ніколи, і в цьому найвищий сенс світобудови, її бездоганна досконалість.

Іще ледь-ледь пришвидшую особистий час, і простір на мить із чорно-сяйливого стає перлистим.

Коли відновлюється баланс і прозорість ілюмінаторів, я бачу пристань — близько-близесенько, вже геть без можливості для маневру, й доводиться на максимум врубати екстрене хроноприскорення, гарячково пригадуючи алгоритм швартування, сто років цього не робила.

Свідомість несподівано сприймає давню ідіому буквально, і стає смішно.

Пристань майже гола висить в оксамитовій пільмі, місць для швартування мільйон — не пригадую вже, коли таке було. І правильно, ніхто не хоче виповзати з комфортних, точно підігнаних власних світів у сумнівно-каламутне середовище Загального простору. Ніхто не хоче отак просто, невідь